

Assalt al poder

written by Alfons Duran Pich | 31 de juliol de 2021

A primera vista resulta contradictori que intentin apoderar-se del poder aquells que el gaudeixen, els que sempre s'han aprofitat de les regalies que ofereix el seu estatus en el marc social en què operen. És ben cert que aquest poder és un *poder derivat* de qui en últim terme estableix les regles de joc, que no és altre que l'*oligarca camuflat*, ciutadà apàtrida que controla i gestiona els recursos econòmics mundials en les societats liberal-conservadores.

A l'Estat espanyol, aquest col·lectiu grimpaire (com tan bé descriu el fi analista Germán Gorráiz) està format per les cúpules financer-empresarials (moltes creades a partir de la privatització del bé públic) i l'espessa xarxa de polítics, jutges, militars, jerarquia eclesiàstica i mitjans de comunicació.

Són els hereus del franquisme nu i cru, que compten amb la col·laboració per passivitat d'institucions com la Comissió Europea, el Fons Monetari Internacional i el Banc Central Europeu.

A l'interior han creat un potent lobby format pel Tribunal Suprem, l'Audiència Nacional (un tribunal d'excepció, que no hauria de tenir lloc en una societat democràtica), el Tribunal Constitucional i l'anomenat Tribunal de Comptes (que actua al marge de sistema judicial i té un perfil polític d'impossible justificació). En termes documentals, tots es nodreixen dels serveis d'informació de la Guàrdia Civil, una força armada que hauria d'estar al marge dels conflictes de la vida civil.

En aquest estrany caldo de cultiu han sorgit figures mediàtiques, gent diversa ocupant llocs que en altres països defensen professionalment la seva privacitat i que aquí fan declaracions sense cap pudor. Els jutges Marchena, Lesmes,

Llarena, Lamela, i els fiscals Zaragoza, Cadena i Madrigal en serien un bon exemple. Són les forces de la llei (de la seva llei), que els anglosaxons descriuen com *lawforce*.

Cap a on ens condueix tot això? No precisament cap a una societat oberta i responsable, on el liberalisme sigui una doctrina política d'ampli abast (i no una etiqueta en boca d'un grapat de polítics ignorants com Inés Arrimadas), cap a una societat de serfs atemorits, cap a la liquidació de l'escàs esperit crític que ens queda, cap a la barbàrie.

I en aquesta marxa enrere (on probablement sempre han estat els grimpaires) no hi ha distància ideològica entre la dreta retrògrada i la falsa esquerra. Es disputen les poltrones, però tots treballen amb afany per centralitzar el poder, empresonar els dissidents, expropiar els béns dels ciutadans, maltractar el medi natural i militaritzar la vida quotidiana (és per això que la pandèmia és per a ells una oportunitat i no una amenaça).

Els missatges dels uns i dels altres han deixat de ser cridaners pel seu caràcter repetitiu, tot recordant la seva irracionalitat. Com quan Pablo Casado critica Sánchez la seva aliança amb "Bildu, els comunistes i els independentistes", en una barreja explosiva que pretén cosificar "el Mal". O quan Sánchez parla de recuperar la concòrdia i el retrobament entre els catalans i oblidar el Procés, que ha deixat segons ell "un trist balanç de dolor, pobresa i estancament". O quan Díaz Ayuso acusa Sánchez de negociar amb "el llop famolenc de l'independentisme". O quan l'actual ministra de Política Territorial Isabel Rodríguez declara que "l'independentisme hauria d'haver après la lliçó".

O són uns ignorants o són uns cíncics. No sé si Casado sap que ETA va depositar les armes fa molt de temps i Bildu és un partit tan legal com el PP, acceptant que aquest últim ho sigui. Tampoc no deu saber que el partit comunista va signar la seva acta de defunció el dia que Santiago Carrillo va

signar els pactes de la Moncloa, i que Podemos té tant de comunista com Casado de físic teòric. I sobre l'independentisme català el seu error d'apreciació és majúscul. En aquest independentisme naveguen molts corrents, des del conservadorisme històric als anticapitalistes. És un moviment transversal, estúpid! (que podria dir Clinton).

Pedro Sánchez tampoc no s'ha assabentat que el problema català no és entre catalans sinó entre l'independentisme i els successius governs de l'Estat, que mai no han acceptat la realització d'un referèndum en el qual lliurement poguéss expressar la voluntat de poble català. I que els que a Catalunya s'oposen a aquest corrent són espanyols que viuen a Catalunya i han optat per aquesta condició, condició que també tindria el seu espai en el referèndum proposat. Finalment –i això és el que més mal li fa– tampoc no és conscient que el Procés (amb tots els seus alts i baixos) ha estat i seguirà sent el projecte més il·lusionant que els catalans han tingut des de fa cent anys (quan el 1907 es va produir el triomf de Solidaritat Catalana a les eleccions). El que han dit i puguin seguir dient la twittera Díaz Ayuso i l'exalcaldessa de Puertollano i avui ministra Isabel Rodríguez no és més que el ressò d'un guió prestat. No poden amagar la seva condició de teloneres fracassades.

Friedrich Nietzsche ja ens va posar en alerta contra la suposada racionalitat de l'home. A *L'ocàs dels ídols* afirma: "La cultura occidental està viciada des del seu origen. El seu error, el més pertinaç i perillós de tots, consisteix a instaurar la racionalitat a qualsevol preu". Imaginem que aquests personatges llegeixen poc, però potser la lectura de Nietzsche els ajudaria a reconciliar-se mínimament amb la raó.

El sainet d'Arniches està servit. Els actors principals seguiran deixant anar les seves bravates entre acudit i acudit. La casta l'estat sempre es mantindrà disposada a l'assalt al poder. Les masses espanyoles (amorfes, acrítiques, fàcilment manipulables) seguiran aplaudint-los. I és que de

vegades oblidem que tenim davant una societat de funcionaris, espècie perillosa en aquestes arts. En la seva obra *L'Estat i la revolució* Lenin denunciava clarament el seu paper:

“Per mantenir una força pública especial, situada per sobre de la societat, són necessaris impostos i deute públic. Si es disposa de força pública i de la capacitat de recaptar impostos, va escriure Engels, els funcionaris, com a òrgans socials, estan situats per sobre de la societat. Cal assegurar la seva autoritat mitjançant lleis d'excepció, gràcies a les quals gaudeixen d'una santedat i d'una inviolabilitat particulars. El policia més vil té més autoritat que els membres de la societat en el seu conjunt. El problema rau en la situació privilegiada dels funcionaris, en tant que òrgans del poder de l'Estat”.

Sembla escrit expressament per a l'actual circumstància. Els senyors Sánchez, Casado, Marchena, Lesmes, etc., són funcionaris. Les senyores Mariscal de Gante, Díaz Ayuso, Isabel Rodríguez, etc., són funcionàries.

Què podem fer els independentistes catalans davant d'aquest previsible escenari? El primer i més important: mantenir les nostres posicions ocupant tants espais col·lectius com puguem. Després, potenciar el consum estratègic cap a productes, marques i empreses que comparteixin el nostre ideari. En paral·lel, fer pedagogia en fòrums, llocs de trobada, conferències i congressos. Posar també els nostres diners només allà on ens respectin, i ocupar el carrer de forma sàvia i festiva. No defallir. En definitiva i com diu Clara Ponsatí, aconseguir que Catalunya sigui ingovernable.

Tornem a Nietzsche i un dels seus escassos cants a l'esperança: “Aquell que té un perquè per viure es pot enfrontar a tots els com”. Aquesta és la principal diferència entre ells i nosaltres. La independència de Catalunya trigarà més o menys, però no té marxa enrere, mal que els pesi a l'*Ara*, *La Vanguardia*, *TV3*, *Catalunya Ràdio*, *El Periódico* i a

la resta de “palmeros” (adulador, pilota, etc.) que cohabituen el nostre espai social.